

- stwierdzenie nieważności wydanej przez Wspólne Przedsięwzięcie w dziedzinie Europejskich Obliczeń Wielkiej Skali decyzji z dnia 29 września 2020 r. [Ref. Ares(2020)5103538] odrzucającej ofertę złożoną przez Lenovo w ramach procedury udzielania zamówień publicznych SMART 2019/1084 w odniesieniu do części 3 dotyczącej nabycia superkomputera Leonardo na rzecz zapewniającego hosting podmiotu CINECA we Włoszech i udzielającej zamówienia innemu oferentowi; oraz
- obciążenie Wspólnego Przedsięwzięcia w dziedzinie Europejskich Obliczeń Wielkiej Skali kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy został oparty na tym, że pozwana naruszyła zasady równości traktowania i przejrzystości nie wykluczając z postępowania wyłonionego oferenta pomimo niespełnienia przezeń szeregu wiążących wymagań zawartych w specyfikacjach technicznych. Dokładnie rzecz ujmując, pozwana nie wykluczyła wyłonionego oferenta pomimo faktu, że ten nie spełnił wiążącego wymagania dotyczącego przedstawienia oferty z góry ustaloną ceną, gdyż zawarł w swej ofercie opartą na zasadzie wzajemności klauzulę dotyczącą kursów walut i nie przedstawił z góry ustalonej ceny dla modułów pamięci. Ponadto pozwana dopuściła się naruszenia tych samych zasad nie wykluczając wyłonionego oferenta z postępowania pomimo niespełnienia przezeń w jego ofercie innych zawartych w specyfikacjach technicznych wymagań.
2. Drugi zarzut został oparty na tym, że pozwana popełniła szereg błędów w zakresie dotyczącym ocen przyznanych wyłonionemu oferentowi za jego wydajność i efektywność. Dokładnie rzecz ujmując, pozwana popełniła oczywisty błąd w ocenie używając przy obliczaniu oceny wydajności błędnej wartości minimalnej dla testu HPCG (high performance conjugate gradient); użyła ona w oczywisty sposób błędnych wartości w zakresie przedstawionych przez wyłonionego oferenta wydajności odnoszących się do HPL i do HPCG; nie zwracając się o wyjaśnienia dopuściła się oczywistego błędu w ocenie i naruszyła zasadę dobrej administracji; zaakceptowała ona również przedstawione przez wyłonionego oferenta w oczywisty sposób błędne wartości odnoszące się do zużycia energii, dopuszczając się w ten sposób kolejnego oczywistego błędu w ocenie i kolejnego naruszenia zasady dobrej administracji.
3. Trzeci zarzut został oparty na tym, że pozwana popełniła szereg błędów w odniesieniu do kryterium udzielenia zamówienia związanego z „wartością dodaną dla Unii”. Dokładnie rzecz ujmując, przyjęcie takiego kryterium było bezprawne, ponieważ jest ono pozbawione związku z przedmiotem przetargu i narusza zasadę równości traktowania, przepisy rozporządzenia finansowego, obowiązki wynikające dla Unii z zastosowania porozumienia w zakresie zamówień publicznych WTO oraz zapisaną w art. 310 ust. 5 TFUE zasadę należytego zarządzania finansami. Ponadto przy stosowaniu tego kryterium pozwana popełniła oczywisty błąd w ocenie i naruszyła zasadę równości traktowania.
4. Czwarty zarzut został oparty na tym, że pozwana popełniła szereg błędów w odniesieniu do kryterium udzielenia zamówienia związanego z „bezpieczeństwem łańcucha dostaw”. Dokładnie rzecz ujmując, pozwana naruszyła zasadę równości traktowania i uchybiła swemu obowiązkowi uzasadnienia traktując ofertę wyłonionego oferenta w sposób bardziej korzystny niż ofertę skarżącej, nie przedstawiając przy tym żadnych obiektywnych uzasadnień i to pomimo faktu, że te dwie oferty były ze sobą porównywalne w swych istotnych aspektach. Pozwana popełniła również oczywisty błąd w zakresie dotyczącym oceny szeregu zawartych w ofercie skarżącej elementów istotnych z punktu widzenia kryterium udzielenia zamówienia związanego z bezpieczeństwem łańcucha dostaw.

Skarga wniesiona w dniu 5 grudnia 2020 r. – WIZZ Air Hungary / Komisja

(Sprawa T-718/20)

(2021/C 53/62)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: WIZZ Air Hungary Légiközlekedési Zrt. (WIZZ Air Hungary Zrt.) (Budapeszt, Węgry) (przedstawiciele: adwokaci E. Vahida, S. Rating i I. Metaxas-Maranghidis)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej (UE) z dnia 24 lutego 2020 r. w sprawie pomocy państwa SA. 56244 – Rescue aid to Tarom⁽¹⁾, i
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że pomoc na ratowanie Tarom nie spełnia – przewidzianego w wytycznych Komisji Europejskiej w sprawie ratowania i restrukturyzacji przedsiębiorstw⁽²⁾ – warunku zgodności z rynkiem wewnętrznym, zgodnie z którym pomoc na ratowanie musi przyczyniać się do osiągnięcia celu będącego przedmiotem rzeczywistego wspólnego interesu, ponieważ Komisja nie dokonała oceny znaczenia Tarom na krajowym i międzynarodowym rynku transportu lotniczego oraz prawdopodobieństwa zastąpienia Tarom.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że pomoc na ratowanie nie spełnia warunku zgodności z zasadą „pierwszy i ostatni raz” przewidzianego w wytycznych w sprawie ratowania i restrukturyzacji przedsiębiorstw, ponieważ poprzedni okres restrukturyzacji Tarom trwał do 2019 r., tj. mniej niż dziesięć lat przed zatwierdzeniem przez Komisję Europejską nowej pomocy na ratowanie Tarom w decyzji z dnia 24 lutego 2020 r.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja Europejska nie wszczęła formalnego postępowania wyjaśniającego pomimo poważnych trudności i naruszyła prawa proceduralne strony skarżącej.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że Komisja Europejska naruszyła ciążący na niej obowiązek uzasadnienia.

⁽¹⁾ Dz.U. 2020, C 310, s. 3

⁽²⁾ Komunikat Komisji – Wytyczne dotyczące pomocy państwa na ratowanie i restrukturyzację przedsiębiorstw niefinansowych znajdujących się w trudnej sytuacji, Dz.U. 2014, C 249, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 14 grudnia 2020 r. – OM / Komisja

(Sprawa T-728/20)

(2021/C 53/63)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: OM (przedstawiciel: adwokat N. de Montigny)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności odmownej decyzji w sprawie wniosków dotyczących kosztów 247-251 i 252-256;
- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 23 marca 2020 r. oddalającej zażalenie;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.